

העמדוים שהם מפאן ומפאן. (בנוי ממשום שיש אדרנים ווש אדריטס) וכולם היו מאה להשבעון, וכולם נחלקו למקומם, שפטותם מאת אדרנים למאת הכהר כפר לאדרן.

וآلן האדרנים היריב בארני, אבל לא כתוב בהם קימה, אלא ויתן, נתינה, לשים עליהם מה שאריך, משום שיש מתחזנים וועליזנים רוכבים זה על זה. ועל כן בכתוב בהם נתינה.

באזה שעה שהנקרה הוא הוקמה, נשקע הצד ההפוך ולא נמחה כלל, שהרי איןנו נמחה אלא לאוטו העתיד לבא שימחה מן העולם, כמו שנתקPEAR, הוקם זה ונשׁקע זה.

ויתן את אדרני, אז התחיל להתחזק הצד (הוות) הזה של קדשה, ויכשגנו אלו העמדוים, נשקעו כל אלו של הצד ההפוך ונכנסו נקב תחום רבה, משום שעלה הצד הזה של הקדשה העליונה, והוא חילקו להתעלות, אז נשקע הצד ההפוך, ונכנסו לאוטו נקב של התהום.

ואלמְלָא שישראל חטאו (בראשו), לא יכול לשלט בעולם יותר. ואחר כך אף קה חטאו, ומהשיכו אותו עליהם כמו בראשוונה, ומאותו יום לא היה עצה, אלא تحت חילך לאוטו הצד الآخر בכל - בסוד הקרבנות והנסיכים והעלות. ובא ראה, משום לכך הקוללה נשרפת כליה באש, להכנייע את הצד הזה ולהעלות את צד הקדשה, משום לכך, כשםשה הקים את המקום הנה, נשקע המקום הנה.

בא וראה, ויקם משה - זה וזה מקדשה, ונשׁקע הצד ההפוך הטעמה. ויתן - לצד הקדשה הנה,

להאי סטרא דקדושים,

אדני, איפון סמכין דאיינון מפאן ומפאן. (בנוי דאית אדרים ואית אדריטס) וכללו הוו מאה להשבעה, וכללו אתפלגו לאתריהו, דכתיב, מאת אדרנים למאת הכהר כפר לאדרן.

וآلן אדרנים (דרכם"ב ע"ב) הא אוקימנא, אבל לא כתיב בהו קימה, אלא ויתן, נתינה לשׁוואה עלייהו מה דאטטריך, בגין דאית תפאין וועליאין, רכיבין דא על דא. ועל דא כתיב בהו נתינה.

ביהוא שעתא דהאי נקייה אתקמת, אשתקעת סטרא אחרת. ולא אטמתה כלל, דהא לא אטמי, אלא לההוא זמנא דאתי, דאטמי מעלמא, כמה דאטמר, אתקם דא ואשתקעת דא.

ויתן את אדרני, (שמות מ) בדין שארי לאשתקפאhai סטרא (ד"א רוחא) דקדושה וכן אתייהיבי אלין סמכין, אשתקעו כללו דסטרא אחרת, ועallow בינוי בא דתהומא רבא. בגין דאסטלךhai סטרא דקדושה עלאה, וайהו חולקא לאסטלקא, וכדין hai סטרא אחרא אשתקע, ועל בהוניא ניקבא דתהומא.

ואלמְלָא היישר אל חאבי, (בגדmitta) לא יכול לשׁלטאה בעלמא יתир. ולבדר אורף הבי חאבי, ואמשיכו ליה עלייהו בקדמיתא. ומההוא יומא, לא הוה עיטה, אלא למיחב חולקא לההוא סטרא אחרת בכלא, ברזא ד Zukrbnun ונסכין ועלוז. ותא חזי בגין לכך עולה אתקדא כלא באש, לאכפייא hai סטרא, ולאסטלקא סטרא דקדושה, בגין לכך בד משה אוקים לאתר דא. אשתקע אתר דא. תא חזי ויקם משה, hai סטרא דקדושה. ואשתקע סטרא אחרת מסבא. ויתן.

ונרפה האך האחר הטמא. וישם - לצד הקדשה הנה, ונכון האך האחר של הטמא. ואחר כן, ויתן את בריחיו.

ואחר כן ויקם. מה הטעם? כדי שתיהיה ראשית וסימ בקימה. התחליל בקימה וסימ בקימה, משומ שבעל צרייך קימה - ראשית וסימ. קימה בהתחלה שהתרפה האך האחר, וזהי קימה לאך הקדשה, כדי להתקים ולעלות למעלה, להיות התקשרות אחת בראשי. משום שבזמן שקדשה שליטה ועולה, התקאה נשפה ומונמכת למטה. ראש הנקרה שועמדת מחת דרגות שבצד האחר, היא ראש תדרגה שלחויז, ראש הנבר, ועומד רוכב על גמל אחד, הוא ראש לחוץ של עربוב אחד של חזק שפתש.

שביעין יוצא מתוך רגנו הקשה, מתרפש אותו עזן, והולך רגנו אחר רגנו, זה על זה, וזה רוכב ושולט על זה במראהו של זכר ונתקבה להיות הכל רגץ קשה. ובשפתחו העשן להתרפה, דוחק מתוך הרגנו ברכך של נקודה אחת להתרפה, ואחר כך מתרפש עשן הרגנו בעקבimoto.

במו נחש אחד חכם להרע. בראש שפתחיל להתרפה, הוא דרגה חסוכה, עולה ויורד, הולך ושת ונח במקומו, עד שעומדת הדרגה להתישב מאותו העשן שיוציא מתוך הרגנו, והוא אל. אל על מקום אחר שנקרה מות. וכשניהם מתחברים פאחד, נקרה צלמות, והרי באנו, שמי דרגות הן שמתהברות כאחד.

הננה אוקימנא, תריין דרגין איינין

וarterפיא האי סטרא אחרא מסאבא. וישם, להאי סטרא דקדושה, ואתרפיא האי סטרא אחרא דמסאבא. ולבתר אהדר ויתן את ברייחיו.

ולבר ויקם. מי טעם. בגין דיהא שירוטא וסימא בקימה, שארי בקימה, וסימ בקימה. בגין דבללא בעי קימה, שירוטא וסימא. קימה בשירוטא דסטרא אחרא אטרפי. וכאן, איהו קימה לשטרא דקדושה, בגין לאתקיימא ולאסתלקא לעילא, למשוי אתקשותא חדא בדקא יאות. בגין דכל זמנא דקדושה שלטיא וסלקא, מסאבי שפיר, ומאייך לתפא.

רישא דנקודה, דקיימא תהوت דרגין די בסטרא אחרא, איהו ריש דרגא דלבר, רישא דרכירא, וקיימא רכיב על חד גמל, איהו ריש לבר חד ערבובא דחשך דאטפשט.

בד בד תננא נפקא מגו רוגזא מקיף, אטפשט ההוא תננא, ואזיל רוגזא בתר רוגזא, לא על דא, וכן רכיב ושליט על דא, בחיזו. דבר ונוקבא למשוי כלא רוגזא מקיף.

ובד שארי תננא לאטפשטא, דחיק מגו רוגזא בדHIGHKO חד נקודה לאטפשטא, ולבתר אטפשט תננא דרוגזא בעקומו, חד חורי חכמים לאבאשא.

רישא דנפקא לאטפשטא, איהו דרגא דאייהו חשות, סליק ונחית, אזיל ושות, ונח בדוכתיה, וקיימא דרגא לאטינישבא, מההוא הננה דנפיק מגו רוגזא, ואיהו אל. צלא, על אמר אחרא דאקרי מות. וביד מתחברן פרויהו בחדא, אקרי צלמות, והא אוקימנא, דמתהברן בחדא.